

David Wilkerson: Dýka a Kříž

2. Počínal jsem si jako blázen III

Nečekaná konec mě překvapil a tím je snad možno vysvětlit události, které následovaly. Neměl jsem čas rozmyslet si, co vlastně dělám. Slyšel jsem soudce Davidsona, jak oznamuje, že se přelíčení odročuje. Viděl jsem, že se chystá k odchodu a v mých představách to bylo navždy. Měl jsem pocit, že nesetkám-li se s ním teď, nepodaří se mi to už nikdy. ...

„Vaše blahorodí!“ zvolal jsem. Soudce Davidson se otočil, znepokojený a rozhněvaný nad porušením soudních mravů. „Vaše blahorodí, prosím, můžete mne vyslechnout jako duchovního?“

V tu chvíli se mne však zmocnili strážníci. Zřejmě proto, že soudci už bylo několikrát vyhrožováno, se mnou nejednali nijak jemně. Dva mně chopili za paže a vystrčili do chodby. Mezitím už v lavicích, vyhrazených tisku, nastal shon a křik. Fotografové mezi sebou závodili, aby získali snímek.

Dole v hale mne dozorcí předali policii. ...

„Kdo byl ještě s vámi?“ „Miles Hoover, vedoucí naší mládeže.“ Přivedli ho. Když jej přivedli, viděl jsem, že se třese, spíše však zlostí a studem, než strachy. Některým od tisku se podařilo, když nás vyšetřovali, dostat dovnitř. Ukázal jsem policii své ordinační papíry, takže viděli, že jsem opravdu kazatel. Dohadovali se chvíli mezi sebou, co se mnou udělat. Seržant řekl, že se přeptá u soudce Davidsona a odešel. Zatímco byl pryč, zahrnuli nás reportéři svými otázkami. Odkud jsme? Proč jsme to udělali? Jsme spolčeni s Draky? Ukradli jsme někde ty církevní dokumenty nebo jsme je padělali? Seržant se vrátil s tím, že soudce Davidson upouští pro tentokrát od potrestání, slíbím-li, že se v soudní síni už neukáži.

„Nebojte se, ten se nevrátí“, slíbil za mne Miles.

Rázně mne doprovodili do chodby, kde už čekal půlkruh reportérů se zdviženými kamerami. Jeden na mne zavolal:

„Hej, reverende, co to máte za knihu?“ - „Svou Bibli.“

„Stydíte se snad za ni?“ - „Ovšem, že ne!“

„Tak proč ji schováváte? Zvedněte ji, ať ji vidíme!“

A já byl tak naivní, že jsem ji zvedl. Blesková světla zazářila a v tu chvíli jsem přesně věděl, jak se v hodinách objevím: „Bibli mávající vesnický kazatel s rozčuchanými vlasy přerušuje hrdelní proces“. ...

3. „Ani sám Bůh mi již nemůže pomoci!“ I

Když jsme ráno dorazili do Scrantonu, bylo už vše v novinách. Byli jsme na předměstí Scrantonu, když mne napadlo, co si o tom asi myslí rodiče. Zatoužil jsem k nim přijít jako malý, zraněný chlapec, ale teď, když jsme konečně dorazili, dostal jsem ze setkání strach.

„Možná, že to ještě neviděli“, řekl Miles.

Viděli to. Noviny ležely na kuchyňském stole, obrácené navrch zprávou agentury UP o tom, jak mladý, divoce vyhlížející a Bibli mávající kazatel byl vyhozen ze soudní síně. Naši mne pozdravili zdvořile, téměř formálně.

„Davide, jaké je to... příjemné překvapení“, řekla matka.

„Buď zdrav, synu“, pravil otec.

Posadili jsme se. Miles se taktně ztratil „trochu se projít“.

„Vím, co si o tom myslíte.“ Kývl jsem hlavou směrem k novinám. „Řeknu to za vás: jak se tato věc může někdy napravit?!“

„Nejde ani tak o nás“, řekl otec. „Jde především o církev. A ovšem i o tebe. Můžeš ztratit svou ordinaci!“

Došla mi řeč, když jsem si uvědomil, jak je to všechno vážné.

„Co chceš udělat, až se vrátíš zpět do Philipsburgu, Davide?“ ptala se matka. - „O tom jsem ještě neuvažoval.“

Šla k lednici a vyndala láhev mléka. Vždycky se snažila přidat mi nějaké kilogramy.

„Neměl bys nic proti tomu, kdybych ti trochu poradila?“ tázala se, když mi nalávala sklenici.

Často, chtěla-li mi radit, žádala mne o dovolení. Tentokrát skutečně čekala se sklenicí v ruce, dokud jsem nekývl na souhlas. Bála se nejspíše, že si tento problém chci vyřešit sám.

„Až se vrátíš domů, Davide, nespěchej moc s tvrzením, že ses mýlil. Někdy nás Pán vede zvláštním způsobem. Možná, že teď ještě dobře nechápeme Jeho plán, ale já věřím, že tě vede dobře.“

Po celou zpáteční cestu do Philipsburgu jsem musel myslet na matčina slova. Co dobrého by mohlo ještě vzejít z tohoto fiaska?...

Tři králové chodí online

Vzhledem k aktuální epidemiologické situaci a opatřením PES 5 zatím tři králové nemohou vyrazit na koledu do ulic. Tříkrálovou sbírku však můžete podpořit **od 1. do 24. ledna:**

1. Návštěvou on-line koledy na **www.trikralovasbirka.cz**
2. Příspětem do pokladničky v charitních centrech, v kostelech, na úřadech a v obchodech ve vašem regionu.

V našem kostele sv. Václava v Lovosicích lze dát dar do tradiční kulaté kasičky, a to v pátek a v neděli před mší svatou a během ní, nebo jej přinést na faru.

3. Převodem na sbírkový účet 66008822/0800, VS 777

4. Dárkovskou SMS na číslo 87 777 - pošlete jednorázovou nebo trvalou DMS ve tvaru:

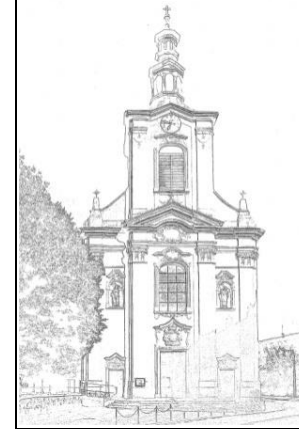
DMS KOLEDA 30 nebo DMS TRV KOLEDA 30

DMS KOLEDA 60 nebo DMS TRV KOLEDA 60

DMS KOLEDA 90 nebo DMS TRV KOLEDA 90

Václav č. 3 (2021)

17. 1. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2

410 02 Lovosice

web: farnostlovosice.cz

2. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- Farní kavárna po dobu karantény nebude.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:30.
- Modlitební skupina probíhá vždy v pátek v 15:30, v zimních měsících ve farní kapli.
- Tuto neděli, tj. 17. 1. 2021 je mše sv. i v Sulejovicích v 8:00.
- V období 11. - 22. 1. 2021 může být v kostele využito 10% kapacity míst k sezení (dle nařízení vlády ze dne 7. 1. 2021).
- V příštím týdnu od 18. do 24. 1. 2021 se modlíme za jednotu křesťanů. Letos vzhledem k pandemii budeme prosit o jednotu individuálně.

Dekret Apoštol. penitenciárie k Roku sv. Josefa

U příležitosti jubilejního Roku ke cti svatého Josefa, vyhlášeného nejvyšším pontifikem Františkem, se uděluje zvláštní dar odpustků, aby se důstojně oslavilo 150. výročí dne, kdy byl svatý Josef vyhlášen patronem katolické církve.

Aby byla důvěra celé církve v jedinečný patronát opatrovníka dítěte Ježíše trvalá, nejvyšší pontifik František ustanovil, že od 8. prosince 2020 do 8. prosince 2021 (na 8. prosince připadá výročí zmíněného dekretu a je to také den zasvěcený blahoslavené Panně Marii Neposkrvněné, snoubence přechistého Josefa) se bude slavit zvláštní Rok svatého Josefa, aby v něm všichni věřící v Krista mohli každý den upevňovat jeho příkladem svůj život z víry a v úplnosti plnit Boží vůli.

Všichni věřící v Krista budou s pomocí svatého Josefa, opatrovníka Svaté rodiny z Nazareta, moci modlitbami a dobrými skutky získat útěchu a ulehčení od těžkých lidských útrap, kterými je poznamenána naše doba.

Zbožný vztah k Vykupitelovu opatrovníkovi v dějinách církve zmohutněl. Církev mu nejen věnovala mimořádnou úctu, která je nižší jen v porovnání s úctou k Matce Boží, Josefově snoubence, ale také mu připsala četná patrocinia.

Učitelství úřad církve nepřestává u svatého Josefa jako v nějakém pokladu – bohaté zásobě – s radostí nacházet staré i nové vznešené věci – jako hospodář, „který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré“ (Mt 13,52).

Dosažení tohoto velmi žádoucího cíle podpoří v první řadě dar posvátných odpustků, který Apoštolská penitenciárie tímto dekretem, vydaným podle úmyslu nejvyššího pontifika Františka, dobrotivě uděluje pro celý Rok svatého Josefa.

Plnomocný odpustek se uděluje za obvyklých podmínek (svátostné vyznání, přijetí eucharistie a modlitba na úmysl nejvyššího pontifika) věřícím v Krista, kteří se v duchu odvrátí od jakéhokoliv hříchu a budou se účastnit Roku svatého Josefa za okolností a způsoby, jak to určuje tato Apoštolská penitenciárie:

A. Svatý Josef, opravdový muž víry, nás povzbuzuje, abychom znova našli úzký synovský vztah s Otcem, obnovili svou věrnost modlitbě, disponovali se k naslouchání a s hlubokým rozlišováním odpovídali na Boží vůli. **Plnomocný odpustek se proto uděluje všem, kdo budou aspoň půl hodiny meditovat o modlitbě Páně nebo se aspoň jeden den budou účastnit pobytu v duchovním ústraní, který bude obsahovat meditaci o svatém Josefovi.**

B. V evangeliu se svatému Josefovi dává titul „muž spravedlivý“ (Mt 1,19). Josef je opatrovník „důvěrného tajemství, které je v hlubině srdce a duše“ — má totiž účast

na Božím tajemství, a je proto mimořádným patronem vnitřního prostoru člověka; pobízí nás, abychom znova objevili sílu mlčení, prozíravosti a spolehlivosti při plnění svých povinností. Ctnost spravedlnosti, kterou Josef tak skvělým způsobem uplatňoval, je plně přílnutí k božskému zákonu, totiž zákonu milosrdenství, „protože Božím milosrdenství přísluší naplňovat skutečnou spravedlnost“. **A proto se bude moci dostat daru plnomocného odpustku také těm, kdo podle příkladu svatého Josefa vykonají skutek milosrdenství — ať tělesný nebo duchovní.**

C. Zvláštním znakem Josefova povolání bylo, že se stal opatrovníkem Svaté rodiny z Nazareta, snoubencem blahoslavené Panny Marie a Ježíšovým otcem z hlediska zákona. Aby byly všechny křesťanské rodiny naléhavě povzbuzeny k tomu, aby znova tvořily příklad důvěrného společenství, lásky a modlitby, který byl plně přítomen u Svaté rodiny, **uděluje se plnomocný odpustek věřícím, kteří se v rodinách nebo jako snoubenci pomodlí posvátný růženec.**

D. Boží služebník Pius XII. ustanovil 1. května 1955 svátek svatého Josefa dělníka – „s tím úmyslem, aby všichni lidé viděli důstojnost práce a aby se jí inspiroval sociální život a příslušné zákony založené na rovném rozdělení práv a povinností“. **Plnomocný odpustek tedy bude moci obdržet každý, kdo každý den svěří své snažení pod ochranu svatého Josefa, a kterýkoli věřící, který bude přímělu nazaretského dělníka vzývat v tom smyslu, aby každý, kdo si hledá práci, ji byl schopen najít a aby práce všech byla důstojnější.**

E. Svatá rodina na útěku do Egypta nás učí, že „Bůh je tam, kde je člověk v nebezpečí, tam, kde člověk trpí, kde utíká, zakouší odmítání a opuštěnost“. **Plnomocný odpustek se tedy uděluje věřícím, kteří se pomodlí litanie ke svatému Josefovi (v latinské tradici) nebo akathist ke svatému Josefovi, celý anebo aspoň jeho přiměřenou část (v tradici byzantské), anebo jinou zvláštní modlitbu ke svatému Josefovi z jiných liturgických tradic, a to za církve pronásledovanou ad intra a ad extra a za ulehčení všem křesťanům, kteří trpí jakýmkoli druhem pronásledování.**

Pro opětovné potvrzení všeobecného patronátu svatého Josefa v církvi uděluje tato Apoštolská penitenciárie – kromě uvedených okolností – **plnomocný odpustek věřícím v Krista, kteří se pomodlí některou platně schválenou modlitbu nebo učiní úkon zbožnosti ke cti svatého Josefa, např. se pomodlí „Ad te, beate Ioseph“ [K tobě, svatý Josefe], zvlášť o výročních dnech 19. března a 1. května, o svátku Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa, v neděli svatého Josefa (v**

byzantské tradici), devatenáctého dne kteréhokoliv měsíce a o každé jednotlivé středě, která je podle zvyku v latinském ritu zasvěcena památce tohoto světce.

V dnešním ohrožení veřejného zdraví **se dar plnomocného odpustku vylévá co největší měrou** na seniory, nemocné, umírající a na všechny, kteří z legitimních důvodů nemohou vycházet, jestliže se zřeknou jakéhokoliv hříchu a mají úmysl splnit, jakmile to bude možné, tři obvyklé podmínky, a u sebe doma nebo na jiném místě, kde je zadržuje nějaká překážka, se pomodlí modlitby ke cti svatého Josefa, útěchy nemocných a patrona dobré smrti, a s důvěrou obětují milosrdnému Bohu své bolesti nebo nesnáze svého života.

Ladislav Kubíček: Konzumní způsob života

Požadavek evangelia „zapři sám sebe“ je tím nepopulárnější, čím víc roste touha člověka po pohodlí a stále vyšším a vyšším stupni blahobytu. Současně s ní roste rozvodovost, potratovost, zájem o antikoncepci, sobectví. Je vůbec možné do toho nějak zasáhnout? Může si nějaká vláda dovolit vyzvat národ k askezi? Třeba před volbami - volil by ji někdo? A přece i současní velcí vědci tvrdí, že „jedině v kultuře askeze je možná záchrana“. Varují, že lidstvo samo sebe zničí, bude-li v nastoupeném trendu pokračovat. Co s tím? Není pochyb, že tato lidsky beznadějná situace volá po záchraně. Vypadá to, jako by tu už nastala situace, kdy jen Kristus může lidstvo zachránit - nečekaně, proti všem předpokladům.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)

Richard Rohr: Svátostná manželství

Stejně jako jednotlivce musíme pokřtít i manželství. Musíme mít odvahu říct, že jsme přišli sloužit, obětovat svůj život, vzít na sebe kříž. Ve svátosti manželství nám Bůh slibuje, že se nám dá poznat v naší vzájemnosti.

Nevím, že by se nějaké jiné náboženství kdy odvážilo něco takového říct. Je to velice tělesné, pozemské a smyslové. Ale díky Bohu, že církev učinila manželství svátostí. Vztah muže a ženy ve skutečném životě odevzdání je setkáním s Kristem. To je výklad naší spirituality manželství. Vůbec nepotřebujete utíkat do kláštera. Nepotřebujete praktikovat askezi. Krista potkávejte ve své konkrétní vzájemné lásce.

Čemu se však musíme učit, je milovat způsobem, kterým miluje Bůh. Vaše chvíle setkání, vaše chvíle sdílení, chvíle fyzické obnaženosti i nahoty psychické musí být nějak i chvílemi obnaženosti Bohu, chvílemi modlitby a svobody. Ve svých společných intimních chvílích vstupujete do velkého tajemství sdělujícího, kým je Bůh pro vás a co od vás žádá.

(meditace pro sobotu 1. týdne v mezidobí)